

ovšem tím méně rozhodovati o věci týkající se jen řádné správy společného jmění v řízení sporném.

V souzeném případě náleží podle vlastního žalobcova tvrzení oběma žalovaným tři čtvrtiny společného domu a oba se vyslovili proti zvýšení náhrady placené prvním žalovaným F. J. za trvající již užívání bytu ve společném domě. Žalovaní představují tudíž většinu podílníků a zamítнувše žalobcův požadavek, aby dotčená náhrada byla zvýšena, rozhodli tím již sami v této věci týkající se řádné správy domu (§ 833 obč. zák.) a žalobce, jsa jako vlastník pouhé ideální osminy domu v menšině, musí se usnesení většiny podrobiti a nemůže je zvrátiti pořadem práva. Při tom nerozhoduje, že další jedna osmina domu náleží osobě na sporu nezúčastněné, neboť i kdyby se tento podíl připočtl k podílu žalobce, zůstal by žalobce v menšině.

Rozhodnuvše věcně o žalobním návrhu na určení přiměřené náhrady za užívání bytu prvním žalovaným po případě na zvýšení náhrady jím dosud placené, rozhodovaly tudíž nižší soudy o věci, o níž podle § 833 obč. zák. přísluší rozhodovati většině podílníků a o níž tato většina také již rozhodla, takže nepatří vůbec na pořad práva.

Čís. 17105.

Pokud člen (předseda) představenstva hospodářského a výdělkového společenstva (zák. č. 70/1873 ř. z.) jest společenstvu odpověden za škodu vzniklou tím, že nedozíral na úřadování pokladníka, nezkoumal vedení knih a přes upozornění revisora na závady se nepostaral o řádnou revisi.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1938, Rv I 1312/38.)

Žalobě, kterou se žalující Živnostenská záložna v Ú., zapsané společenstvo s ručením omezeným v Ú., domáhala zaplacení 136.275 Kč 25 h s přísl. z důvodu náhrady škody na žalovaném předsedovi představenstva, vyhověly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Po právní stránce jde výhradně o to, zda žalobní nárok proti dovoatelé, pokud jej nižší soudy uznaly důvodným, jest oprávněný i s hlediska uplatňovaného, ale dovoatelem popíraného právního důvodu náhrady škody podle § 23 zák. ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. z., v němž je stanovena osobní a solidární odpovědnost členů představenstva za škodu vzniklou tím, že jednali mimo meze svého příkazu nebo proti předpisům řečeného zákona. Z ustanovení § 23 uved. zák. neplyne ovšem naprostá odpovědnost členů představenstva za jakoukoliv škodu společenstvu vzešlou, nýbrž podmínkou závazků členů představenstva k ná-

hradě škody jest i podle řečeného předpisu, že členy představenstva, po případě toho z nich, na němž se náhrada požaduje, postihuje zavinění na protiprávním v § 23 uvedeném jednání a škodě z něho vzniklé (rozh. č. 7000 Sb. n. s.). Ale nižší soudy zjistily v souzeném případě konkrétní skutečnosti, z nichž plyne, že dovolatel jako předseda představenstva, na němž její ostatní členové — většinou prostí lidé, kteří sami věci nerozuměli, — záviseli, ačkoliv ve skutečnosti měl vykonávat funkci ředitele žalujícího společenstva, na úřadování jediné úřednice — účetní a pokladnice — nedohlížel, způsob vedení knih nezkoumal, že v dubnu 1931 přes to, že se dozorčí rada marně pokusila o revisi, nedbaje upozornění revisora I. na závady a jejich následky pro odpovědnost představenstva, se nepostaral o to, aby řádná revise byla konána. Postihuje proto dovolatele jako člena představenstva zavinění na protiprávním jednání jeho osoby. Co do otázky příčinné souvislosti nutno podotknouti, že stačí, bylo-li jednání nebo opominutí škůdcovo jedním z článků v řetězu příčin, které vedl k škodlivému výsledku (rozh. č. 16220 Sb. n. s.). Nerozhoduje, zda lze také jiným činitelům přičísti vinu na vzniku zjištěné škody.

Za toho stavu věci posoudily nižší soudy věc v podstatě správně po právní stránce, uznávše žalobní nárok, jehož výše již není sporná, za důvodný.

Čís. 17106.

Jde o platnou smlouvu, jestliže se t. zv. přirozený otec (zploditel uznávající své otcovství) závazal, že bude hraditi náklady na výživu a výchovu manželského dítěte, třebas se tak stalo teprve po uplynutí lhůty k popření manželského původu dítěte (§ 158 obč. zák.).

Právní povaha řečené smlouvy.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1938, R II 290/38.)

Srov. rozh. č. 16676 Sb. n. s.

Tvrdě, že se za jeho manželství uzavřeném 5. září 1931 s Marií rozenou J. narodilo dne 24. ledna 1936 dítě nezl. Antonín D., jehož manželskému původu neodporoval, ježto se mu teprve po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby na oduznání manželského původu dítěte manželka svěřila, že otcem nezl. Antonína D. je žalovaný, a že ten vůči žalobci a jeho manželce otcovství uznal a závázal se nahraditi žalobci vše, co na výživu a výchovu dítěte vynaloží, domáhá se žalobce na žalovaném žalobou zaplacení 7.140 Kč s přísl., t. j. částek vynaložených na porodní asistentku, na výbavu pro dítě, dětský kočárek a na léky a jiné věci pro kojence, na pomocníka v jeho živnosti po dobu 8 týdnů na lepší výživu manželky a na výchovu dítěte do podání žaloby. Soud prvního stolu zamítl žalobu. Důvody: Žalobce nepodal žalobu